

Pumnii

Ai observat că pumnii mei se ridică încet,
parcă aş vrea să mă uit la ei de jos în sus,
parcă îi scot după ani și ani
din movila de grâu,

o tonă de pâine nouă
sub acoperișul înfierbântat al casei,
la amiază urcam în pod ne scâldam în grăunțe,
ne culcam pe burtă înotam înotam prin grămada răcoroasă,
îngropați-mă, strigam, să nu se vadă nicio mână niciun deget,
boabele îmi curgeau prin păr îmi gâdilau ceafa îmi intrau în sân

parcă dorm și acum sub tona de grâu, parcă nu mai am puteri să cobor
din podul cu o ferestruică în formă de cruce,
pumnii mei se ridică încet spre cerul albastru
ai observat cum se micșorează se zbârcesc
apoi se lasă cuminți pe genunchi

Irina Nechit

Flu

Te-aș lua cu mine, flu
în grădina unde copacii nu îngălbenesc niciodată
iarba nu ruginește roua nu se evaporă
te-aș lua în poiana de inox
fără trunchiuri răpuse de fulgere
fără vreascuri și frunze putrede pe jos
floare peste floare adormind cu potirele desfăcute
și din nou îmbobocind cu îngeri ghemuiți între stamine
cu grăunțe de polen ca niște cristale swarovski microscopice
împrăștiate prin aerul care nu miroase a nimic
te-aș lua chiar astăzi, flu
până îți mai strălucesc ochii privind crăițele
vârându-ți trompa în cupele lor în sfântul nectar
te-aș lăsa mai întâi să sugi toată licoarea să te saturi
apoi te-aș striga pe nume
flu! încă n-au dat ploile peste tine, flu!
încă n-a căzut bruma peste aripile tale
care te poartă de la o cârciumăreasă la alta
de la un gazon pletos la altul
ți-aș face o colivie de aur cât o prăsadă răscaptă
tu ai sta cuminte între gratii
până trecem râul învolburat până ajungem pe celălalt mal
acolo ți-aș da drumul, flu!
n-am să te țin închis, promit
o să vezi soarele întors pe dos
o să-ți fluturi aripile portocalii peste poiana de inox
dar tu nu mă ascuți, flu
știi că vine o burniță rece, flu?
unde ai zburat, flu?

Cei fericiți

Plimbarea matinală a câinilor
lătratul lor sub ferestrele încă neluminate
trezirea – altă izgonire din rai

Ies din aerul metalic
tropăi în zăpada murdară
sub unghii se frâng ace de chiciură

Îmi amintesc de iubire
ca de căldura grădinii
unde se întâlnesc morți
plimbându-se fericiți
perechi-perechi

O ramură de cristal
crește în fața mea
ca o dantelărie

Are șanse

Ții minte cum ai intrat primul
cu un greier mare pe cap
după tine a apărut o fată
îmbrăcată în fustă
lungă până la glezne
mai purta o jilecă de piele și o broboadă neagră
toate hainele ei erau negre
și răspândeau un miros mai tare decât mirosul tău

vorbea cu jumătate de gură
greierul se zbătea în cârlionții tăi
da, la aproape cincizeci de ani mai ai cârlionți
ai ajuns să semeni cu un berbec
și fata nu avea unde să înnopteze
rudă săracă

cina ei
un pahar cu apă minerală și o felie de pâine
nu s-a atins de struguri
a oftat: „poamele încă nu-s sfințite”
nu a vrut să se uite la televizor
s-a rugat vreo oră înainte de culcare

o să devină o adevărată călugăriță, are șanse
ai spus aruncând greierul peste balcon
în noaptea aceea de vară am dormit
fiecare în câte o cameră
fata pe canapeaua cea bună
tu pe divanul strâmb
eu pe podea

la plecare i-am dat douăzeci de lei și m-a refuzat
mirosea puternic a tămâie
zâmbea cu fruntea plecată
încheindu-și iute sandalele
o umbră și doi ochi lăptoși
în cadrul ușii

Foamete, Kevin Carter

Un om de succes

Parcă duc o lumânare de pe o stradă pe alta
de la capătul orașului până în centru
de dimineață până seara,
parcă o apăr cu palmele înțepenite de frig
să nu mi-o stingă vântul,
să nu mi-o smulgă din palme,
să n-o scap pe cărarea ninsă
care mă scoate din valea crucii pe bulevard,
parcă duc o lumânare aprinsă
între degetele de lemn,
dar n-o să vedeți nimic în mâinile mele,
am uitat să vă spun că ele nu l-au atins,
nu l-au atins!
tata purta cămașă nouă, costum de culoarea
cafelei cu lapte și era la cravată,
nu, noi nu l-am îngropat în costumul acesta
și nu i-am pus cravată,
noaptea asta l-am visat cum râde fericit,
nu, noi nu l-am văzut râzând așa,
a ieșit din întuneric
ca un om de succes
mi-a întins o floare și ea a început să tremure,
am luat-o fără să-i ating degetele cu unghii îngrijite,
o lalea albă-albă,
tatăl meu din vis mi-a dăruit o lalea fragedă,
o duc prin viscol și nimeni n-o vede,
parcă am o lumânare aprinsă în palme
o apăr de fulgii usturători,
dar mâinile mele sunt goale
și ziua lunecoasă tocmai s-a dus la vale pe derdeluș

Biscol

Înainte de a se lumina de ziua
verific dacă nu am murit dacă nu am uitat
cum se trezește corpul meu

o mână se ridică prima
o văd fluturându-și degetele
scurte banale cu unghii mâncate
dar nu am pretenții sunt ale mele

electricitatea corpului se mută în cele două tălpi
centrul meu de greutate se răstoarnă
parchetul reflectă scânteii sinilii

înainte de a respira adânc în fața ferestrei deschise
înainte de a-mi roti capul și trunchiul
înainte de a mă dezmorți

trec prin toate camerele și verific
dacă nu a murit nimeni
dacă s-au trezit toți și au văzut troienele